

TRAVESSADA PEL CAMÍ DE SANT JAUME

«EL CAMÍ HO VA CANVIAR TOT. TOT. VA GIRAR LA TRUITA DE LA MEVA VIDA. VA SIMPLIFICAR EL MEU DIA A DIA. EM VA DONAR PRESENT I DESTÍ, SINCERITAT I ESPERANÇA. DIRECCIÓ I PROPÒSIT. EM VA OBRIR LA PORTA A UNA ALTRA DIMENSIÓ, SILENCIADA PEL MÓN MODERN. EM VA MOSTRAR EL MIRACLE, EL SENTIT, L'AMOR.»
CONEIXEM DE PROP L'EXPERIÈNCIA DE MARDÍA HERRERO, AUTORA DEL LLIBRE *PEREGRINA* (FRAGMENTA), A QUI EL CAMÍ DE SANT JAUME VA FER RENÉIXER, COM TANTS PELEGRINS AL LLARG DE LA HISTÒRIA.

MARDÍA HERRERO

Esriptora, professora, mare i pelegrina

Soc la primera a partir. Em costa molt caminar. Diuen que el tercer dia és el pitjor per als peus. En dono fe, d'això. M'encreu amb tres dones quan ja fa uns minuts que camino. M'indiquen que m'he confós en sortir del poble, que li passa a molta gent, i m'acompanyen a la bifurcació on he comès l'error. Llavors sento que no aguantaré gaire més. Hauria d'haver portat sabatilles d'esport i mitjons més prims.

Sempre he estat tossuda. Des que era una nena, el meu pare m'ha parlat de la importància de la voluntat en la vida. Vaig llegir una vegada a la biografia del Che com va desafiar l'asma que patia ascendint al cim del volcà Popocatepetl. Una vegada i una altra va plantar batalla a la seva feblesa

física, i la ment va guanyar la partida. No puc rendir-me en la tercera etapa. Quan arribo a Belorado (a uns quinze quilòmetres des de Grañón), crec que ja no aguanto. Compto els passos un a un. Els peus em fan mal igualment quan m'aturo. No puc més. Però Tosantos és a pocs quilòmetres i em proposo a mi mateixa un últim repete. En Ramon va dir que hi estaríem bé. Ja faré quaranta quilòmetres quan els meus peus s'hagin recuperat.

Seran els cinc quilòmetres més llargs de la meva vida. Vaig acomiadant cada arbre per intentar prendre consciència que, efectivament, avanço. Fins i tot els poso nom. Compto les pomes i les peres que en pengen, gairebé madures. M'imagino totes les persones que en la història deuen haver tingut el mateix dolor als peus que

jo. Que feble i que fràgil que em sento. I com s'eixampla el temps, submergida en aquest simulacre de calvari.

Conclusions del dia: la imaginació ajuda a suportar el sofriment. I el sofriment obliga a expandir la imaginació.

La sorra es transforma de sobte en asfalt. Sento la metamorfosi com a senyal que ja acabo. Agafo una pera d'un fruiter. ¿I el poble? ¿On és el poble? El pelegrí de Sùria, el de la motxilla petita, em va dir que quan fos capaç de distingir les finestres de les cases em quedarien aproximadament dos quilòmetres. Però encara no veig res. Potser darrere d'aquesta pujada, em dic. No. Una mica més enllà. Tampoc. Al límit de la meva paciència, de sobte, apareix, com emergint de la terra, el campanar de l'església de Tosantos. És aquí.

«EN EL CAMÍ MORS I RENEIXES
CONSTANTMENT. LES PERSONES APAREIXEN A LA NOSTRA VIDA PER DURAR-HI NOMÉS UNS INSTANTS. ASSOLIM EL FUTUR PER TORNAR-LO PASSAT DE SEGUIDA»

Tosantos és avui Roma o Jerusalem o Babilònia. Tosantos és Atenes, però des de Marató. Té tots els sants de part seva, i per això també de part meva. Sento l'alegria del pelegrí que arriba al seu destí definitiu. Per fi.

Les finestres del poble s'engrandeixen i començo a distingir les antenes de televisió de les cases. Arrossego els peus, però tot ja sembla més senzill. Assoleixo el pati de la primera construcció, segueixo la fletxa groga, m'endinso en un carrer i arribo a un edifici antic que va ser una casa parroquial i ara és un refugi de pelegrins.

La porta és oberta, com uns braços. Just quan hi entro, en surt una noia d'uns trenta anys. És pèl-roja, porta un turbant al cap i fa gestos neguitosos: «Hola, bon dia», em saluda. «Com estàs?» I continua parlant: «Vaig a dormir al poble següent. He

caminat molt poc avui. Tot i que, ara que ho penso, aquest lloc deu estar molt bé; he parlat amb l'alberguera, es diu Lucía i és de Madrid, com jo; sembla molt simpàtica, i l'allotjament funciona amb donatius, i et donen fins i tot el sopar i l'esmorzar. Llàstima que només he fet deu quilòmetres avui, si no..., em quedaria. Segur. Bé, em dic Jo, es pronuncia Yo, és el meu nom artístic. Soc actriu. Potser ens veurem un altre dia. M'alegro d'haver-te conegut. Marxa. Bon camí.»

I marxa.

Just a temps per veure baixar en Ramon, que apareix pel passadís amb el posat relaxat.

Experimento llavors una sensació nova que és també part essencial d'aquest periple: l'alegria del retrobament inesperat. Cada dia hem de dir un munt de vegades hola i adeu. En el camí mors i reneixes constantment. Les persones apareixen a la nostra vida per durar-hi només uns instants. Assolim el futur per tornar-lo passat de seguida; el moviment és continu, l'única cosa estable és la inestabilitat. El camí és el llit d'un riu. Aquest matí he dit adeu, i potser per sempre, a una persona que, d'una manera o altra, ja estimava; ara torno a dir-li hola, i el meu cor s'encén. Així es va trenant a poc a poc la nostra amistat. —

Mardía Herrero, *Peregrina*, traducció d'Ainara Granados, Fragmenta, Barcelona, 2020, p. 41-43